

நாட்டுப்புறக் கதைசொல்லி - குறிப்புகள்

மு. இராமகிருஷ்ணன்

உதவிப்பேராசிரியர்

பழங்குடியினர் ஆய்வியல் துறை

ஜார்க்கண்ட் மத்தியப் பல்கலைக்கழகம், பிராம்பி, இராஞ்சி

முன்னுரை

மலர்: 4

இதழ்: 1

மாதம்: ஜூலை

வருடம்: 2019

ISSN: 2454-3993

தமிழ் மொழியின் சிறப்புகளின் ஒன்று அது வளமையான செவ்விலக்கியங்களைக் கொண்டிருப்பது போன்று செறிவான வாய்மொழி இலக்கியத்தையும் கொண்டிருக்கின்றது. தமிழின் முதல் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் இவ்விரு இலக்கியவடிவங்களையும் தொல்தமிழர்கள் ஒரே நிலையிலேயே கையாண்டுள்ளனர் என்பதனைச் சான்றளிக்கிறது. 'கதைசொல்லி' என்னும் கருத்தாக்கம் எவ்வாறு வாய்மொழிக் கதைகளிலும் எழுத்திலக்கியத்திலும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதுகுறித்த சிறுகுறிப்புதொல்காப்பியத்தின் துணையுடன் இங்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

நாட்டுப்புறக் கதைகள் (அல்லது நாட்டார் கதைகள்) என்று அறியப்படும் வாய்மொழிக் கதைகள் குறித்து உலக அளவில் ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. தமிழ்ச்சூழலிலும் வாய்மொழிக் கதைகள் குறித்து பல ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன. வாய்மொழிக் கதைகளை அடிப்படையாக வைத்து முன்வைக்கப்படும் இக்கட்டுரை தமிழ்ச்சூழலில் நடைபெற்றுவரும் ஆய்வுகளுக்கு மேலும் வலுச்சேர்ப்பதாக அமைகின்றது. நாட்டார் கதைகளின் தோற்றம் மனிதர்களிடத்தில் மொழி தோன்றியது போன்ற ஒரு சிக்கலான வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. மொழியின் வளர்ச்சியின் தொடக்கக் காலகட்டம் எவ்வாறு எளிமையாகவும் கருத்துப் புலப்பாடு நேர்கோட்டிலும் இருந்துள்ளன போன்றதொரு வரலாற்றை வாய்மொழிக் கதைகள் கொண்டுள்ளன. மனித இனத்தின் தோற்றத்தை ஒரு மனிதனின் பிறப்பிலிருந்து அறிய முடியும் என்றால் ஒரு மனிதன் (அவன் குழந்தைப் பருவம் முதல் முதுமைப் பருவம்வரை) மொழியைக் கையாடும்பாங்கும் மொழியின் தன்மையும் மொழியின் தோற்ற வரலாற்றை நினைவூட்டுகின்றது.

அவ்வாறே, கதை என்னும் வடிவத்தின் கூறுகளையும் பயன்களையும் அறியும்பொழுது இவ்வடிவமும் மொழி வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாக எடுத்துக்கொள்ள முடியும். குழந்தையின் மன வளர்ச்சிக்கும் அது மொழியைப் புரிந்துகொள்ளும் பக்குவத்திற்கும் (தன்மைக்கும்) ஏற்ப தோற்றுவிக்கப்பட்ட வடிவமாகவே நாட்டார் கதைகள் விளங்குகின்றன. சமூகத்திற்குத் தேவையான அறநெறிக் கருத்துக்களை குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதன் மூலம் அச்சமூகத்தின் உறுப்பினர்களைத் தயார் செய்துக்கொள்கிறது. அச்சமூகத்திற்குத் தேவையான கருத்துக்களை தாங்கிவரும் ஊடகமாக வாய்மொழிக் கதைகள் செயல்படுகின்றன. குழந்தையின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப மன வளர்ச்சியும் ஏற்படுவது போன்றே கதை சொல்லல் வடிவங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, குழந்தைப்பருவத்தில் புதினம் ஒன்றைப் படித்து அதில் இருக்கும் கருத்துக்களை மனதில் கொள்ளமுடியாத நிலையை இங்கு நினைவுப்படுத்தியாக வேண்டும்.

கதை, பழமொழி ஆகிய இரு வழக்காற்று வடிவங்கள் இல்லாத சமூகம் ஒன்றைக் காணுவது இயலாது, இவ்விரு வடிவங்களும் மனித இனத்தின் மேம்பாட்டிற்கும் பேருதவியாக இருக்கின்றன. கதையும், பழமொழியும் மனிதப் பண்பாட்டு வெளிப்பாட்டு வடிவங்களில் அடிப்படை வடிவங்களாகும். இவ்விரு வடிவங்கள் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தபோதிலும் வெளிப்படுத்தப்படும் கருத்துக்கள் உலகப் பொதுவானதாக இருக்கின்றன. இவ்விரு வடிவங்களின் அறிதல்சார் பயன்கள் (எடுத்துக்காட்டாக, கண்டித்தல், எச்சரித்தல், ஊக்குவித்தல், வழிகாட்டுதல், போன்றவை) அளவிட முடியாதன ஆகும். ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சியில் அதன் கட்டமைப்பில்

இவ்விரு வடிவங்களின் பங்களிப்பு இன்றியமையாததாக இருக்கிறது இக்கட்டுரையில், நாட்டார் கதைகளில் காணப்படும் கதைசொல்லி என்பது குறித்து மட்டும் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்விற்கான வாய்ப்பாகவே இக்கூறு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது, 'கதைத்தல்' இல்லாத மனிதனைக் காண இயலுமா? தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் அன்றாட நிகழ்வுகளை ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றைக் கால அடிப்படையில் ஒழுங்குபடுத்தி எடுத்துக்கூறும் பண்பினை மனிதன் கொண்டிருப்பதற்கு கதைத்தலே காரணமாகும்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றாமாகவும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலும் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றினைத்து, ஒழுங்குபடுத்தி கதைக்கும் போக்கின் அடிப்படையாக கதைத்தலால் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள மனித மூளையின் பண்பும் ஒரு காரணமாகும். தகவல் பரிமாற்றத்தில் ஈடுபடுவதற்கும் அதன் அடிப்படையாகவும் கதைத்தல் அமைந்துள்ளது. கதைத்தலின் அடிப்படை எனபது நடந்த முடிந்த அல்லது நடந்து முடிந்த நிகழ்வுகளை மீண்டும் தகவல் பரிமாற்றத்திற்காகக் கட்டமைப்பதாகும். இவ்வாறு தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றிராத நிகழ்வுகளையும் தொடர்பற்ற நிகழ்வுகளையும் கதைத்தல் என்னும் பண்பினால் மட்டுமே தொடர்ச்சி என்ற 'ஒழுங்கினுள்' கட்டமைக்கும் செயல் சாத்தியமாகின்றது. 'தொடர்பு படுத்துதல்' என்பது மனிதனின் அறிதல்சார் பண்பின் வெளிப்பாடு என்பதை மொழியியலாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். இதனால்தான் பனுவல் என்கிற கட்டமைப்பும் வாக்கியங்களின் தொடர்ச்சியும் அத்தொடர்ச்சியினால் ஏற்படும் கதை உருவாக்கமும் சாத்தியமாகிறது. கதைக்கேட்டலின்போதும் அல்லது கதையை

வாசிக்கும் பொழுதும் மனதில் நிகழும் 'செயல்' அதன்பின் ஏற்படும் விளைவுகள் ஆகியவற்றிற்கு கதைத்தலினால் மனித மனம் கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பதே காரணமாகும். இங்கு கதைகளில் காணப்படும் செயல்பாடுகள் குறித்து விளாடிமீர் பிராப்பின் (1968) பகுப்பாய்வு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இரஷ்யாவின் 100 தேவதைக்கதைகளை ஆய்வு செய்து அவற்றின் கூறுகளை அல்லது செயல்பாடுகள் 31 எண்ணிக்கைக்குள் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதை உறுதிசெய்தார். உலகின் எப்பகுதில் காணப்படும் கதைகளுக்கும் இந்த மாதிரி பொருந்தும் என்பதிலிருந்து உலகளாவிய நிலையில் மனித மன ஒற்றுமை காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது. கதைகளற்ற கட்டமைப்புகளைப் புரிந்துக்கொள்வதற்கும் இம்மாதிரி பயன்படுகிறது என்பது கூடுதல் தகவலாகும். இருப்பினும் பண்பாட்டு வேடுபாடுகளும் தனித்தன்மைகளும் இம்மாதிரியில் இடம் பெறுவதில் சிக்கலில்லை.

நாட்டார் கதைகள் குழந்தைகளுக்கானவை என்று பொத்தம் பொதுவாகக் கூறிவிட முடியாது. எனினும் குழந்தைகளின் மன வளர்ச்சியை அடிப்படையாக வைத்தே கதை வடிவம் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றது. வயது வந்தோர்களும் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய கருத்துக்கள் கதைகளில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. பல கதைகளில் உள்ளடக்கம் வயது வந்தோர்களை ஆச்சரிய மூட்டுமளவிற்கு சிக்கலானவையாக இருக்கின்றன. இக்கதைகளில் இடம் பெற்றிருக்கும் கருத்துக்கள் பல்வேறு நிலைகளில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளும் அளவிற்குச் செரிவாகவும் ஆழமானப் பொருளுடனும் விளங்குகின்றன. ஆழமானப் பொருளுடன் (அறநெறிக்கருத்துக்களுடன்) விளங்கியபோதிலும், இக்கதைகள் பொழுது போக்கிற்காகவே மாமகிழ்வுட்டுவதற்காகவே

கூறப்படுகின்றன என்ற தோற்றத்தை மக்களிடம் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இருப்பினும் குழந்தைகளின் கற்பனை வளத்திற்கான தீயியாக நாட்டார் கதைகள் விளங்குகின்றன என்பதை மறுக்க இயலாது. எடுத்துக்காட்டாக, "ஓர் ஊரில், ஓர் அடர்ந்த காடு இருந்தது" என்று தொடங்கும் கதை வரியில் ஊரும் அடர்ந்த காடும் குழந்தைகளின் கற்பனைக்கு எட்டியவாறு கட்டமைக்கப் படவேண்டிய ஒன்றாக உள்ளன. அதே நேரம், இதே "ஊரும் அந்த அடர்ந்த காடும்" சிறுகதையிலோ புதினத்திலோ நாடகத்திலோ திரைப்படத்திலோ வரும்பொழுது அதற்கான விரிவான விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டு வாசிப்பவன் அல்லது பார்வையாளனின் மனதில் ஓர் உண்மைப் பிம்பத்தைக் காட்டியாக வேண்டும். கதைகளில் வரும் கதைமாந்தர்கள். குறித்த விளக்கமும் எழுத்திலக்கியங்களைப் போன்று விரிவாகவும் நுணுக்கமாகவும் கட்டமைக்கப்பட வேண்டியதில்லை. 'பணக்காரன் ஒருவன் இருந்தான்' என்று குறிப்பிடுவதோடு கதைகளை நிறுத்திக்கொள்ளலாம். அல்லது அவன் மிகக்கொடியவன். ஏழைகளைத் துன்புறுத்துவதில் என்று கதைமாந்தரின் பண்புகள் சிலவற்றைக் கொடுப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டு அக்கதாப்பாத்திரங்கள் குறித்தக் கட்டமைப்பை கேட்போரின் கற்பனைக்கு விட்டுவிடப்படுகிறது குழந்தைகளின் கற்பனைத்திறத்தை வளர்ப்பதற்குப் பயன்படுவதோடு அவர்களிடம் அச்சமுகத்தின் அறநெறிக் கருத்துக்களையும் எளிமையாகக் கொண்டு செல்லும் செயலைக்கதைகள் செய்கின்றன. மேலும் குழந்தைகளுக்கு மனச்சோர்வு ஏற்படாத வகையிலும் அதேவேளை பொழுது போக்காகவும் மகிழ்ச்சித் தரக் கூடியதாகவும் விளங்கிவரும் கதைகள், நன்மை தீமை, உதவிசெய்தல், பொய் கூறுவதினால் ஏற்படும் பாதிப்புகள், பிறருக்குத்தீங்கு விளைவித்தல், கல்வியின்

அவசியம், பெரியோர்களை மதித்தல், சிற்றினம் சேராமையே, வறியோருக்கு உதவுதல், மனிதத்தன்மையுடன் நடத்தல், அன்போடும் கணிவுடனும் இருத்தல், சோர்வற்றதன்மை, உழைப்பின் அருமை போன்ற கருத்தாக்கங்களைக் குழந்தைப்பருவத்திலேயே கற்றுத்தரும் பணியையும் மறைமுகமாகச் செய்கின்றன.

மனித மேம்பாட்டினை மையமாகக் கொண்டுள்ள கதைகளின் கூறுகள் என்று பின்வருவனவற்றைக் கருதமுடியும். கதைஞர் (கதைசொல்லி - கதைக்குள்ளும் கதைக்கு வெளியிலும் இருப்பவராகப் புரிந்து கொள்ளப்படுபவர்), கதை, கதைத்தல் (கதைசொல்லல்), கதை கேட்போர் (வாசிப்போர் - / பார்வையாளர் கதை மாந்தர்கள், கதைப்பொருள், அமைப்பு (காலம், சூழல்) (Setting), நோக்கு கோணம், மையக்கரு, குறியீட்டியம், இவைதவிர, கதைகளில் பிணைந்துள்ள கூறுகளாகிய தொடக்கம் - சமநிலையில் ஏற்படும் இடையூறு - உச்சக்கட்டம் - சமநிலை மீட்டெடுத்தல் அல்லது மீண்டும் அடைதல் - நிறைவு ஆகியவற்றையும் குறிப்பிடலாம். கதை அல்லது கதைத்தல் என்பதில் கதைச்சொல்லியின் பங்கு மிக முக்கியமானதாகும். நாட்டார் கதைச் சேகரிப்பின் கதைசொல்லியே தகவலாளியாகப் புலப்பட்டாலும் கதைக்குள்ளும் கதைசொல்லியைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. கதை சொல்லி தன்னுடைய சமூகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பிரதிபலிக்காமல் ஒரு கதையை எடுத்துக்கூற முடியுமா? குறிப்பாக நாட்டார் கதைகள் ஒரு கதைசொல்லியின் சமூகப்பண்பாட்டு பொருளாதாரப் பின்னணியை வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க முடியுமா என்ற கேள்வியும் எழாமலில்லை. நாட்டார் கதைகளைப் பொறுத்தவரை கதைசொல்லி என்பவர் கதைக்கு வெளியே

வாழ்ந்துக் கொண்டிருப்பவர் என்ற போதிலும், அவர் தொடர்பான கூறுகள் கதைகளினுள் வெளிப்படாமலில்லை. ஒரு பனுவலின் உருவாக்கத்தில் கதைசொல்லியின் பங்கு முக்கியமானது. தனக்கும் அப்பனுவலுக்குமான அல்லது அக்கதைக்குமான உறவு குறித்துக் கதைசொல்லி முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் சேகரிக்கப்பட வேண்டியவையாகும். தான் கூறிய கதைகள் குறித்த மதிப்புரையைப் பதிவு செய்வதற்கு அக்கதை சொல்லிக்கு வாய்ப்புக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் வழக்காற்றியல் துறை உறுதியாக உள்ளது. அவ்வாறே, தனக்கும் தான் கூறிய கதைகளுக்குமான உறவு குறித்து அழகியல் குறித்தும் விமர்சனபூர்வ அணுகுமுறை குறித்தும், கதைகளின் சில நிகழ்வுகளோடு தனக்கு இருக்கும் ஒப்புதல் அற்ற நிலை குறித்தும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கதை முடிவுகள் குறித்தும் கதைசொல்லியின் கருத்துக்கள் இன்றியமையாதவை என்றும் வழக்காற்றியல் துறை முன்வைக்கிறது. வழக்காறுகளில் கதைகளுக்கு புறத்தே இருக்கும் கதை சொல்லிக்கும் எழுத்திலக்கியத்தில் பனுவலுக்குள் இருக்கும் கதைசொல்லிக்கும் இடையிலான பண்புகள் குறித்து விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

கதைசொல்லியும் பனுவல் உருவாக்கமும்
கற்பனையாகவோ உண்மையாகவோ கட்டமைக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளின் தொடர்ச்சியினால் வெளிப்படுவது கதை என்று ஏற்றுக்கொண்டால், வாக்கியங்களிடையேயான உறவுகளை ஏற்படுத்தி கதையைக் கட்டமைப்பது ஒரு கதைசொல்லியின் வேலையாகும். கதைசொல்லியின் நோக்கத்தை கதை கேட்பவர் அல்ல வாசிப்பவரின் மனதில் ஏற்றும் திறன் மொழிப்புலமையையும் மீறியச் செயல் என்றே கருதவேண்டும். கதைத்தலில் பல நுணுக்கங்களைக்

கையாண்டு தங்களின் ஆளுமைகளை கதைசொல்லிகள் நிரூபிக்கின்றனர். ஒவ்வொரு முற்றுப்பெற்ற கதைகளும் பனுவலாக மாற்றம் கொள்கின்றன என்றால் அப்பனுவலாக்கத்தில் கதை சொல்லி பயன்படுத்தும் 'கதைத்தல் நுணுக்கங்கள்' இடம் பெற்றிருப்பதே. தமிழ்மொழியின் தொன்மையான இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் பனுவலாக்கம் குறித்துச் சில நூற்பாக்களைக் கொடுத்துள்ளது. அந்நூற்பாக்களை உற்று நோக்கும் பொழுது தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் நூலாக்க உத்திகள் எழுத்திலக்கியத்திற்குப் பொந்தி வருவது போன்றே வாய்மொழி இலக்கிய நூலாக்கத்திற்கும் பயன்படுவனவாக இருக்கின்றன. தொல்காப்பிய நூற்பா (பொருளியல். மரபியல்) 1606ல் தூய அறிவுடைய சான்றோரால் இயற்றப்பட்ட நூலில் சிதைவு இருக்காது என்பதாகும். நூலின் குறைகளாகத் தொல்காப்பியம் (நூற்பா 1608) முன்வைக்கும் கருத்துக்களில் பல நாட்டார் கதைகள் வாய்மொழி வடிவில் இருக்கும்பொழுது பொருந்தாமல் வருவதையும் அக்கதைகள் பனுவலாக்கப்படும் நிலையில் பொருந்தி வருவதையும் அறிய முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, 1. முன்பு கூறியதையே பின்பும் கூறல், 2. முன்பு கூறியதற்கு முரணாகப் பின்பு கூறல், 3. முழுவதும் கூறாமல் குறைவாகக் கூறல், 4. தேவைக்கு அதிகமாகக்கூறல், 5. பொருள் தராதவற்றைச் சொல்லல், 6. படிப்போர் பொருள் மயக்க மடையும்படி கூறல், 7. கேட்போருக்கு இனிமையில்லாத நிலையில் சொல்லுதல், 8. பெரியோர் பழித்த சொல்லைப் பயன்கொண்டு தாழ்ந்த நிலையில் சொல்லுதல், 9. நூலின் கருத்தைக் கூறாது தன் கருத்தை மனத்துட்கொண்டு கூறல், 10. கேட்போர், படிப்போர் மனம் கொள்ளாத நிலையில் கூறல் என்று வரும் பத்து அறிவுரைகளும் நூலினைப் படைக்கும் ஆசிரியருக்கு மட்டுமல்லாமல் கதை

சொல்லிக்கும் பயன்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. 'கூறல்', 'கேட்போர்', 'முன்பு கூறியதையே,' 'முன்பு கூறியதற்கு', 'கூறாமல்', 'சொல்லுதல்'. 'சொல்லல்', ஆகிய சொல்லாட்சிகள் எழுத்தானுக்கும் கதை சொல்லிக்குமான பொதுத் தன்மையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். ஒரு நல்ல எழுத்தாளன் / அல்லது கதைசொல்லி அல்லது இருவரையும் ஒருங்கே குறிக்கும் படைப்பாளி தவிர்க்கப்பட வேண்டிய நடைமுறைகள் குறித்து தொல்காப்பியம் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் முன்வைக்கிறது. "எதிர் மறுத்து உணரின் அத்திறத்தவம் அவையே' (தொல். பொருள். மரபியல் நூற்பா 1609) என்னும் நூற்பாவிலிருந்து இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பத்துக் கருத்துக்களும் ஒரு நூலில் இல்லை என உணர்ந்தால் அவையே நூலின் குணங்களாகும் என்கிறது. தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை தவிர்க்கப்பட்டிருப்பின் அவையே நூலின் சிறந்த குணங்களாகும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியத்தின் மற்றொரு நூற்பா (பொருளதிகாரம் மரபியல் 1610) நூலின் உத்திகள் என்று முப்பத்திரண்டு குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றில் நாட்டார் கதை சொல்லிக்கு பொருந்தி வருகின்ற சில உத்திகள் மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன: 1. சொன்ன செய்தியைக் கொண்டு, சொல்லாத செய்தியை இடர்பாடின்றி முடித்தல், 2. வராததைக் கூறும்போது ஏனைய வரும் என முடித்தல், 3. வந்ததைக்கொண்டு வராதனவற்றை உணர்த்தல், 4. முன்பு கூறியதைப் பின்பு சிறிது பிறழக் கூறுதல், 5. பொருந்தும்வண்ணம் கூறுதல், 6. தன் கொள்கையை வெளிப்படுத்து தல், 7. பிறர் உடன்பட்டதைத் தானும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல், 8. முற்கூறியதைப் பின்பு பாதுகாத்தல், 9. தெளிவுபடுத்து

வோம் எனல், 10. கூறினோம் என்றல், 11. ஒரு சார்பு இன்மை, 12. முன்னோர் முடிபைக் காட்டல், 13. அமைத்துக்கொள்க எனக் கூறல், 14. எதிர்ப்புக் கூறுவோர் கருத்தை மறுத்துத் தன் கருத்தை உணர்த்தல், 15. பிறர் கொள்கைகளையும் சான்றாகக் கூறல், 16. பெரியோர் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு தான் அதையே கூறல், 17. கருத்து விளக்கத்திற்கு வேறு பொருள்களையும் இடையே கூறல், 18. மாற்றுப் பொருளையும் உணர்த்துதல், 19. சொல்லின் குறையை நிறைவு செய்து கூறல், 20. தேவைக்குத் தகத் தன் கருத்தைத் தந்து இணைத்து உரைத்தல், 21. நினைவுபடுத்திக் கூறல், 22. கருத்தை உய்ந்து உணரும்படி கூறல். மேலும் இந்நூற்பாவின் இறுதியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அடிகள் மேலும் பல உத்திகள் தொல்த் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்துள்ளதை (இருப்பதற்கான வாய்ப்பு இருந்துள்ளதை) சுட்டிக்காட்டுகிறது. “சொல்லிய வகையால் சுருங்க நாடி / மனத்தின் எண்ணி மாசு அறத் தெரிந்துக் கொண்டு/ இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்துதல் வேண்டும்/ நுனித்தகு புலவர் கூறிய நூலே.”

வாய்மொழி இலக்கிய மரபில் கதைசொல்லியின் பங்கு அளவிட முடியாததாகும். ஒரு பண்பாட்டைப் பேணுவதிலும் அதை மற்ற தலைமுறைகளுக்கு எடுத்துக் கூறுவதிலும் கதைசொல்லிகள் தங்களைப் பிற தகவலாளிகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக்கொள்கின்றனர். ஆனால் எழுத்திலக்கியங்களைப் பொருத்தவரை கதைசொல்லிகளின் பங்கு மிகச் சிறியதாக உள்ளது. கதையைச் சொல்லும் உத்தியாக மட்டுமே கதைசொல்லிகள் எழுத்திலக்கியத்தால் கட்டமைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் கதைகளுக்கு உள்ளும் புறத்தேயும் காணப்படுகின்றனர். எழுத்தாளன் தன் கதையில் ஒரு கதைசொல்லியை

அறிமுகப்படுத்துவதோடு அக்கதை சொல்லியின் மூலமாகவே கதைகளுக்கு உள்ளும் புறத்தும் காணப்படக்கூடிய பார்வையாளர்களுடன்/வாசிப்பவர்களுடன் ஊடாட்டம் கொள்ள முடியும். இவ்வூடாட்டமும் எழுத்தாளனால் கட்டமைக்கப்பட்ட ஊடாட்டமே என்பது உறைந்துவிட்ட பனுவலில் வெளிப்படும். ஆனால்வாய்மொழிக்கதை சொல்லியுடனான கதைக்கேட்போரின் ஊடாட்டம் யதார்த்தமாகவும் நேரிடையாகவும் கதைசொல்லியைச் சோதிப்பதாகவும் இருப்பது போன்றே கதைக்கேட்போரின் தன்மையும் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது. எழுத்தாளனின் படைப்புகளுக்கென்று வரையறை உள்ளது, அந்த எல்லையைத் தாண்டி எழுத்தாளனால் ஓர் இலக்கியம் கட்டமைக்க முடியாது. ஆனால், வாய்மொழி இலக்கியத்தில் கதைசொல்லி சுதந்திரமாகச் செயல்படமுடிகிறது. கதை என்ற வடிவத்திற்கு உள்ளும் புறனும் கதை சொல்லியால் இயங்க முடியும் என்பதால் கதைசொல்லி என்பர் ஒரு கற்பனைப் படைப்பாக இருக்க முடிவதில்லை. அதாவது, கதைசொல்லல் என்னும் நிகழ்வின் ஒவ்வொரு நொடியிலும் அவரின் இருத்தலை உறுதிசெய்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. தொல்காப்பியம் முன்வைக்கும் பல்வேறு கூறுகளை-உத்திகளை ஒரு கதைசொல்லி தன்னுடைய நிகழ்த்துதலின் போது வெளிப்படுத்தியே ஆகவேண்டியுள்ளது. எழுதப்பட்ட கதைகள் போன்று நாட்டார் கதைசொல்லல் என்பது கடந்த கால நிகழ்வு அல்ல, அது தற்கால நிகழ்வு. பார்வையாளன் அல்லது கதைக்கேட்போரின் கண்முன் நிகழும் ஒன்று என்பதால் கதைசொல்லியின் பணி எனபது கடினமான ஒன்றாகும். தன்முனைப்பு, தன்னார்வம், பண்பாட்டுக் கூறுகளை சரியாகக் கொண்டு செல்ல வேண்டிய தார்மீகப்

பொறுப்பு என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் கதை கேட்போரின் ஆர்வத்தையும் ஈடுபாட்டையும் தக்கவைத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை என்று பல்வேறு சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் கதைசொல்லிகள் இருக்கின்றனர்.

எழுத்திலக்கியத்தில் கட்டமைக்கப்படும் ஒரு கதை பல்வேறு படிநிலைகளைத் தாண்டிய பின்பே அது முழுவடிவம் கொண்டு வாசிப்பவனின் கைகளில் வந்து சேர்கின்றது. அவ்வாறே பிற ஊடகங்களில் வெளிப்படும் கதைகளும் இவ்வாறே. அதாவது, கதைக்கான கருத்து ஒருவரிடம் தோன்றியிருப்பினும் அது பலரின் கைவண்ணத்தால் வடிவம் பெறுகிறது. அதாவது பார்வையாளன் வாசிப்பவனை வந்து அடைவதற்குள் அப்பனுவலில் பல்வேறு மாற்றங்கள் செய்யப்படுகின்றன. ஊடகத்தின் தன்மையைப் பொருத்தும் இம்மாற்றங்கள் வேறுபடும் நிலை உள்ளது. கதையை வழங்கும் முறையில் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாளுவதற்கு நவீன ஊடகங்கள் பயன்படுகின்றன. நவீன ஊடகங்களில் காணப்படும் கண்களுக்குப் புலப்படும் புலப்படாத கதைசொல்லிகள் என்பது கதைசொல்லின் நுணுக்கமாகவே கருதப்படுகிறது. எழுத்து மட்டுமல்லாது தொலைக்காட்சி, திரைப்படம், நாடகம் என்கிற ஊடகங்களில் வெளிப்படும் கதைகளின் வடிவங்கள் ஊடாடத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை. கதைகளுக்குள்ள்தான் ஊடாட்டங்கள் கட்டமைக்கப்பட முடியும். கற்பனையான கதைசொல்லியுடன் கற்பனையான கதை கோட்போரால் மேற்கொள்ளப்படும் கற்பனையான ஊடாட்டமே நவீன ஊடகங்களில் காணப்படுகின்றன. கதையைத் தொடங்குவதற்கும் கதையை முடிப்பதற்கும் நவீன ஊடகங்களில் கதைசொல்லிகள் பயன்படுத்தப்படுவது போன்றே கதைகளின் திருப்புமுனைகளை

அமைப்பதற்கும் சில தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி கொடுப்பதற்கும் இவர்கள் பயன்படுகின்றனர். நோக்கு கோணம் என்று கருதப்படும் கதையின் ஒருகுறிப்பிட்ட நிலையிலிருந்து புரிந்துகொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தைக் கட்டமைக்கும் அல்லது ஏற்படுத்துவதும் கதைசொல்லிகளின் பணியாகும். ஒரு கதை எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற கட்டாயத்தை கதைசொல்லிகள் மூலம் கட்டமைக்கப்படுகிறது. சிலவேளைகளில், கதையின் ஆழத்தைக் காட்டுவதற்கும், தொன்மையை விளக்குவதற்கும் காட்டப்படாத நிகழ்வுகள் குறித்து விளக்குவதற்கும் இக்கதை சொல்லிகள் பயன்படுகின்றனர். சில கதைகளில் கதையின் ஆசிரியரே கதை சொல்லியாக வெளிப்படுவதும் உண்டு. அல்லது கதையாசிரியர் போன்று கதை சொல்லி தென்பட்டாலும் அது கற்பனைப் பாத்திரம் என்று கதையாசிரியரால் அறிவிக்கப்படும். இதுபோன்ற திட்டமிடப்பட்ட பணிகளை நாட்டார் கதை சொல்லிகள் செய்வதில்லை. பார்வையாளன் அல்லது வாசிப்பவனின் பின்னூட்டத்தால் கதை சொல்லி பாதிக்கப்படுவதில்லை என்பது நவீன ஊடகங்களுக்கானச் சாதகமான நிலை என்பது இங்குக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். நவீன ஊடகங்களில் கதைசொல்லலுக்குப் பயன்படும் கதை சொல்லிகளை சில வகைமைக்குள் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

நாட்டார் கதை சொல்லிகள் ஒவ்வொருவரும் தனித்திறம் கொண்டவர்கள். அவர்கள் பார்வையாளருடன் மேற்கொள்ளும் ஊடாட்டம் என்பது இது இவ்வாறு தான் இருக்கும் என்று தீர்மானிக்க முடியாதது. ஒவ்வொரு கதை சொல்லியும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகப் பண்பாட்டுச் சூழலில் வாழ்கிறவர்கள் என்பது நினைவுக் கூறத்தக்கது. மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டுச்சூழலில் வாழும்

கதைசொல்லிகள் தங்களுக்குள் வேறுபடுகின்றனர். ஆக ஒரு நாட்டார் கதை சொல்லியை மற்றொரு கதை சொல்லியுடம் ஒப்பிட்டுப்பார்க்க முடியாது. அவர்களின் வாழும் சூழலும், சமூக விழுமியங்களும் அவர்கள் தரும் அக்கறையும் அவர்களின் கதை சொல்லலை முடிவு செய்கின்றன. மேலும், வயது, பாலினம், பார்வையாளர்களின் தன்மை, சூழல் போன்றவை கதைசொல்லிகள் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. தவிர, பார்வையாளர்களின் பின்னூட்டம் மிக முக்கியமானப் பாங்காற்றுவதால் இது கதைசொல்லிகள் மீதும் கதைசொல்லல் மீதும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பார்வையாளர்களின் ஆர்வமின்னையால் கதைசொல்லிகள் பாதிக்கப்படலாம் கதைசொல்லிகளின் கதைத்தேர்வினாலும், கதைக்கும் பாங்கினாலும் பார்வையாளர்களுக்குச் சோர்வு ஏற்படலாம். கதைசொல்லிகளின் பொருளாதாரப் பின்னணி என்பது மற்றொரு காரணியாகும். கதைசொல்லிகளின் அரசியல் சமூக சமயக் கருத்துக்கள் அவர்களின் கதை சொல்லலில் வெளிப்படுவது இயல்பானது என்பதால் கதைசொல்லிகளும் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படும் பொருளாக மாறிவிடுகின்றனர்.

முடிவுரை

நவீன ஊடகங்களின் கதைகளில் காணப்படும் கதைசொல்லி என்னும் கட்டமைப்பு, வாய்மொழிக் கதைகளை அடிப்படையாக அமைந்த ஒன்றாகும். இருப்பினும், கால ஓட்டத்தில் கதைத்தல் அல்லது கதைசொல்லும் நுணுக்கமாக (உத்தியாக) மட்டுமே கதைசொல்லிகள் நவீன ஊடகங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனர். ஆனால் வாய்மொழி மரபில் கதைசொல்லிகள் தங்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்துடன் விளங்குகின்றனர்

என்பதை இக்குறிப்பு வலியுறுத்துகிறது. ஒரு பண்பாட்டை அடுத்தத் தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்லப்படும் பெரும் பணி (நாட்டுப்புறக்) கதைசொல்லிகளிடம் உள்ளது இங்குச் சுட்டுக்காட்டப் பட்டுள்ளது. தொல் தமிழரின் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியமும் நூல் குறித்த உத்திகளில் பெரும்பகுதி வாய்மொழி இலக்கியங்களைப் படைக்கும் தகவலாளிக்குப் பொருந்துவதாக விளங்குகின்றன. வாய்மொழி மரபையும் இலக்கிய மரபையும் ஒன்றிணைத்தே நூல் பனுவல் குறித்த தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

உதவிய நூல்கள்

1. Goldstein, Kenneth S. 1974. A Guide for Fieldworkers in Folklore. Hatboro. Pennsylvania: The American Folklore Society.
2. Propp, Vladimir 1958. Morphology of the Folktale. Austin: University of Texas Press 1968.
3. லூர்து, தே. 1997. நாட்டார் வழக்காற்றியல்: சில அடிப்படைகள். பாளையங்கோட்டை: நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்.
4. இராமகிருஷ்ணன், மு. 1994. கதைகளும் - கருசமுத்து அம்மாள் - ஊர்மேலழகியான். (பதிப்பிக்காதது). முதுகலைப் பட்டப்படிப்பிற்கான ஆய்வேடு. பாளையங்கோட்டை: தூய சுவேரியார்(தன்னாட்சி) கல்லூரி.
5. இராமகிருஷ்ணன், மு. 2018. கதைஞர் என்னும் படைப்பாளி. காரைகுடி: தமிழாய்வு மையம், அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்.
6. சுப்பிரமணியன், ச.வே. 1999. தொல்காப்பியத் தெளிவுரை. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.